

У тексту „Шта није демократски?“ објављеном у Новом магазину Драгољуб Мићуновић је настојао да нам укаже „зашто је демократска странка дуготрајан и неопходан политички бренд“, а њена искуства су по њему драгоцене за сваког ко жели да учи било да је у опозицији или на власти. При томе он не увиђа да је тај политички бренд након вршења власти после 2000. године изгубио у потпуности свој значај, утицај и вредност. Зато тврдња Драгољуба Мићуновића да „политички и морални капитал који је ДС стекла тих првих година на домаћој и међународној сцени, учинио је незаобилазним политичким фактором у свим збивањима у земљи.“ Међутим, чињенице нашег савременог политичког живота говоре управо супротно, да ДС већ дуго времена нема респектабилан политички капитал, а њен друштвени утицај не говори да је она данас незаобилазни политички фактор. Напротив, ДС је у периоду вршења власти успела да протраћи наде и очекивања грађана да су морални принципи могући у политици и што је још важније да је неопходно темељно мењање и преобликовање и успостављање аутократског и партократског режима. Ту историјску шансу је ДС олако прокоцкала и на тај начин изгубила морални и политички интегритет једноставно, проиграла је поверење и наду грађана у могућност промене политичког и друштвеног система, а самим тим је и изгубила упориште у свом традиционалном бирачком телу. О томе најбоље сведоче катастрофални резултати који су постигнути на локалним изборима у Београду, када је странка освојила 2% и први пут није ушла у градски парламент.

Одбрана и последни дани Демократске странке

Пише: Маринко Вучинић
понедељак, 17 фебруар 2020 20:09

